Kort Historik

Sv. Ev. Missionsförsamlingen
Galesburg, Ill.

1868-1918

NUVARANDE KYRKAN.

KORT HISTORIK

över

Svenska Evangeliska

Missionsförsamlingen

i

Galesburg, Illinois

1868—1918

Tryckt å
J. V. Martensons Tryckeri, 216-18-20 Institute Pl.,
Chicago, Ill.

FÖRORD.

HÖJEN jubel till Herren, alla länder. Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med fröjderop. Förnimmen att Herren är Gud. Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och till får i sin hjord. Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov; tacken honom, loven hans namn. Ty Herren är god, hans nåd vara evinnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte. Ps. 100.

Vi vilja låta denna psalm med sitt högstämda och uppbyggliga innehåll tjäna såsom inledningsord till denna lilla enkla minnesskrift, som vi härmed till Herrens ära, och till minne av denna församlings 50-åriga verksamhet, sätta i händerna på hennes många vänner, såsom ett bevis på Herrens nåd och trofasthet mot församlingen intill denna dag. Då hon nu har under ett halft sekel utfört kristen mission på denna plats, vore hon i sanning värd en mycket bättre minnesskrift än vad denna är, men omständigheterna äro sådana i dessa bekymmersamma tider av krig och därmed förenade uppoffringar, att sparsamhet i allt måste strängt iakttagas. Vi hoppas dock att denna lilla anspråkslösa minnesskrift, må i någon mån få tjäna till att hugfästa minnet av församlingens tillvaro i hennes vänners sinnen. Den tillägnas i första hand församlingens medlemmar, och för dessa har den helt naturligt det stör-

sta värdet, men den vill ju äfven tjäna andra såsom ett historiskt värde i det att den rör sig med sitt innehåll i en förfluten tid.

"En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning. Gud bor därinne, den vacklar icke; Gud hjälper den, när morgon gryr."

"Jag skall bygga min församling
På den fasta klippans mark.
Ingen makt skall störta henne,
Ingen fiende hur stark.
Hon skall trotsa varje fara,
Världens hot och satans list.
Hon skall växa, hon skall renas
Mer och mer från synd och brist.

Så har han, som makten äger,
Själv förklarat, o vad tröst!
Därför vike sorgen fjärran,
Glädjen fylle våra bröst.
Otrons fästen måste falla,
Lögnens välde plånas ut
Och de barn, som älskat ljuset,
Segerkrönta stå till slut.

Herren bor i sina gårdar,
Nu liksom i forna dar,
Hör vår bön och oss välsignar
Med sin frälsning underbar.
Blott hans ord vi troget följa,
Utan tvekan, utan tvång,
Skall sitt rike han oss giva,
O det kommer allt en gång."

N. E. J.

KORT HISTORIK

över Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Galesburg, Ill.

Välsignad vare Gud och vår Herres Jesu Kristi fader, som har välsignat oss med all andlig välsignelse i det himmelska i Kristus Jesus. Ef. 1: 3.

REDAN innan fältropet: ''Hur står det skrivet?'' hade ljudit inom det ''Svenska Sion'', och medan man ännu i Sverige icke hade en avlägsen tanke på följderna av den rörelse, som denna stora fråga framkallade bland de skandinaviska folken på båda sidor om Atlanten, och innan man ännu vare sig ibland de kristna i Sverige eller här i Amerika hört eller ens tänkt sig en självstyrande församling av endast på Kristus troende medlemmar enligt Nya testamentets lära, spirade likväl en sådan verksamhet upp såsom en frukt av evangelii utsäde i några troendes hjärtan, som utvandrat från Sverige och bosatt sig i staden Galesburg, Knox County, Illinois. Den svenska emigrationen till dessa trakter började redan så tidigt som 1847, och har sedan årligen fortgått lik en oavbruten ström, som dock under de 10 sista åren nästan avstannat. Den svenske emigranten har över huvud taget varit en bärare av kultur och kyrklig verksamhet. Några troende personer, som bodde i denna stad, kände ett inre behov av en närmare sammanslutning med varandra för

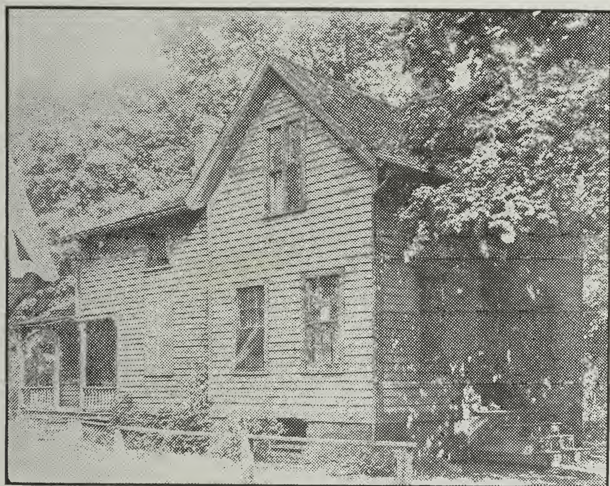
att gemensamt uppbyggas på Guds ords grund, samt för att bättre kunna verka Herrens verk bland sina landsmän i och omkring Galesburg.

Församlingens organiserande.

Den 1 augusti 1868 sammanträdde 38 personer, som då i Herrens namn sammanslöto sig till en kristen församling och antog namnet: ''Den Andra Lutherska kyrkan i Galesburg, Illinois''. Namnet ger tillkänna, att det redan då fanns en luthersk församling på platsen, nämligen den första lutherska församlingen, som tillhör Augustanasynoden. Några av de 38 medlemmarne i den nybildade församlingen hade förut tillhört Augustanaförsamlingen, men hade på grund av samvetsskäl separerat därifrån och längtade efter församlingsgemenskap med dem, som hade en lika dyrbar tro som de, och en församlingsordning efter Nya testamentets lära. Av dessa 38 medlemmar äro nu efter 50 år endast 2 kvar i livet, och äro i dag medlemmar av församlingen, nämligen C. A. Lindström och Sven Anderson. Någon tid efter församlingens bildande förenade sig 29 medlemmar med församlingen. Församlingen räknade nu 67 medlemmar. Av dessa senare 29 personer äro nu 3 medlemmar av församlingen, nämligen Mrs. Lovisa From, Mrs. Helene Modine Nelson och Mrs. Wilhelmina Löfgren.

Församlingen organiserades i ett privat hus hos en skomakare vid namn Truls Svenson, bördig från Skåne, Sverige. En bild av detta hus finnes å annat ställe i minnesskriften, sådant det i dag är. Villkoret för medlemskap i denna församling var detsamma som i nuvarande missions- och friförsamlingar, en sinnets ändring och levande tro på Jesus Kristus, Guds Son. Regeln för lära, tro och leverne var Gamla- och Nya testamentets heliga

skrifter jämte den Augsburgiska bekännelsen. Enligt den amerikanska lagen måste alla församlingar inkorporeras för att under statslagens skydd kunna äga fast egendom. Vid dylik inkorporation måste församlingen ha ett namn som är hennes lagliga. Hon antog därför såsom sitt officiella namn: "The Second Lutheran Church of Galesburg."

DÄR FÖRSAMLINGEN ORGANISERADES.

Sina första sammankomster omkring Guds ord höll församlingen å en förhyrd sal, belägen på hörnet av Cherry och Main streets. Där predikade bland andra ynglingen Nils Cronholm, nu lagman i Chicago, och en annan från Sverige nyligen anländ ung man, vid namn Bergenskiöld, som var varmt vitsordad av en troende greve Stackelberg i Småland, Sverige. Bergenskiöld blev sedermera pastor inom Augustanasynoden. Det blev rätt

bekymmersamt för den lilla församlingen att få predikanter, ty från Augustanasynoden kunde hon ju icke vänta att erhålla någon lärare, och några predikande lekmän var det på den tiden icke så gott om. Men Guds ord var icke bundet. När Herren behöver en man, så uppväcker han honom i sin tid. Så ock här; ibland vännerna fanns en ung varmhjärtad troende och begåvad man, som hette S. W. Sundberg, numera ingången i vilan efter en mångårig och framgångsrik verksamhet såsom pastor i flera av Svenska Missionsförbundets i Amerika större församlingar. Broder Sundberg betjänade församlingen med Guds ords predikan under tiden, då hon icke hade någon ordinarie predikant. Han arbetade med sina händer såsom smed och predikade om söndagarna för församlingen.

I början gick allt väl. Så länge den unga församlingen ''var ett hjärta och en själ'', så hade hon liksom församlingen i Jerusalem ''ynnest hos allt folket''. Men det kom främmande element in även här, som vållade slitningar och ledsamheter. Dock övergav icke Herren sin lilla hjord, utan bekände sig till densamma genom sitt ords kraft och Andens närvaro, så att församlingen växte till i både inre kraft och i yttre tillslutning av dem som blevo troende.

År 1869 förenade sig församlingen med den s. k. Norra Illinoissynoden, — ett amerikanskt lutherskt samfund — men efter en kort tid lämnade församlingen nämnda synod och slöt sig till Ansgariisynoden. Denna synod var ett frilutherskt missionssällskap, som ägde bestånd i flera år men sedermera tillika med den Svenska Evangelisk Lutherska Missionssynoden gick upp i det nuvarande Svenska Missionsförbundet i Amerika.

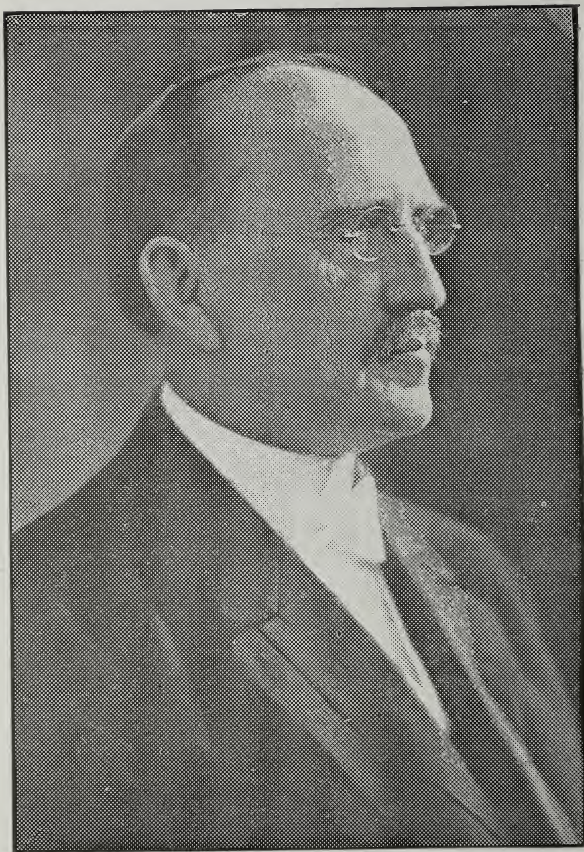
På församlingsmöte den 8 maj 1885 beslutades, att församlingen begär utträde ur Ansgariisynoden, såvitt

ej upplösning av nämnda synod sker. Vid samma möte beslutades ock, att församlingen förenar sig med Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika. Denna förening har hon sedan troget vidblivit intill denna dag.

Medlemsantalet är nu 236.

FÖRSAMLINGENS FÖRSTA MEDLEMMAR.

PASTOR E. G. HJERPE.

Konstitutionsförändring.

FÖRSAMLINGENS första konstitution, som hon antog då hon organiserades, bibehölls oförändrad tills år 1886, då et nytt konstitutionsförslag framlades för församlingen. Den 1 januari 1886 granskades och antogs nämnda förslag av församlingen. Hon insåg nu att det var opraktiskt för en församling bestående av fria kristna att vara bunden vid den Augsburgiska bekännelsen och därför tog hon det betydelsefulla steget ifrån den strängt formella ståndpunkten till Konkordia Pia. Detta blev en omorganisation till vad församlingen är i dag. Det är klart att mången debatt utkämpades innan man enades om saken. Men som den fria rörelsen grep mer och mer omkring sig och missionsförsamlingar hade kommit till både här och där i landet, vann även det friare elementet inom den 2dra Lutherska församlingen i Galesburg och hon ändrade sin konstitution samt antog såsom sitt officiella namn: ''The Swedish Evangelical Mission Church of Galesburg, Illinois.'' Vad hon bekänner sig till uttryckes i Art. II, så lydande:

''Denna församling bekänner sig till Guds ord, Gamla och Nya testamentets heliga skrifter, såsom den enda fullkomliga regeln för tro, lära och leverne.''

År 1913 företogs revision av församlingens konstitution, men både församlingens officiella namn så väl som hennes bekännelse lämnades oförändrade. Denna revi-

derade konstitution är ännu gällande regel för församlingen.

Den kommitté, som utförde revideringen, utgjordes av följande 7 bröder: Pastor J. J. Johnson, Aug. Carlston, Wm. Holmberg, J. E. Erikson, C. A. Lindström, Carl J. Nelson och C. J. Lagergren.

Byggandet av församlingens kyrka.

HELT naturligt kände den unga församlingen behovet av ett eget hus, där hon kunde hålla sina sammankomster omkring Guds ord. På ett offentligt utlyst församlingsmöte hållet den 11 februari 1869 upptogs frågan om något kunde göras för att få ett eget samlingshus. Efter en gemensam bönestund, där saken framlades inför Gud med bön om hans råd och hjälp, ty vännerna tänkte på det ordet, som säger: ''Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå'', bestämde sig var och en av dem att teckna sig för den summa som de ville giva till företaget i fråga. Resultatet blev långt utöver vad någon af dem hade hoppats. En kommitté blev utnämnd, som fick i uppdrag att fortsätta med insamlandet av penningar till kyrkbygget. Till denna kommitté valdes pastor C. Anderson, G. Peterson, G. W. Wetterberg, O. Johnson, W. O. Nilson och A. Nilson. Vid extra församlingsmöte hållet den 16 mars samma år rapporterade den valda kommittén, att den hade blivit underrättad om att den amerikanska metodistkyrkan med därtill hörande boställe för pastorn kunde köpas om församlingen önskade att göra det. Församlingen avslog dock detta anbud och i stället gav församlingens ''trustees'' i uppdrag att finna en lämplig tomt, där en ny kyrka kunde uppföras för församlingens räkning. Den 22 mars samma

år rapporterades av nämda "trustees" att en tomt, tillhörande Carl Anderson, belägen utmed Simmon street kunde fås för ett pris av 1,200 dollars. Beslut fattades att köpa nämda tomt. En byggnadskommitté utnämndes och följande personer utgjorde denna kommitté: A. Nilson, Gustaf Peterson, A. N. Anderson, J. P. Jönson, O. Johnson, W. O. Nilson och pastor C. Anderson. Vidare bestämdes att kyrkans storlek skulle bliva 75 fot lång, 50 fot bred och 20 fot hög till väggbandet samt en början till ett torn 4 fot över takåsen. På ett senare hållet möte bestämdes att ändra bredden till 45 fot. Litet längre fram på sommaren samma år beslutades det att tornet skulle byggas till sin fulla höjd i enlighet med ritningen på kyrkan. Den 5 december 1869 var kyrkan färdig och blev samma dag invigd. Den kostade då omkring 10,000 dollars. Detta var i sanning ett jätteföretag av en församling vars antal medlemmar knappast översteg 50-talet. Att glädjen var stor för dessa vänner på invigningsdagen av deras tempel, det är visst. I mångas hjärta rörde sig samma känsla, som David uttrycker i orden: "Jag gladdes, när man sade till mig: Vi skola gå till Herrens hus." Och den bönen uppsändes från fromma hjärtan till Gud: "Stå upp, Herre, och kom till din vilostad, du och din makts ark. Dina präster vare klädda i rättfärdighet, och dina fromma juble."

Få och fattiga, som vännerna då voro, var deras uppoffring ganska kännbar och de fingo göra många försakelser av egna bekvämligheter för att föra verksamheten framåt. Men där kärleken är rådande går arbetet lätt, ty kärleken har sin glädje uti att få tjäna och uppoffra.

Då kyrkan var färdig avfattade församlingen följande tacksamhetsresolution till de fruntimmer inom och utom

syföreningen som hade bidragit med medel till kyrkbyggnaden. Resolutionen lyder:

''Enligt beslut får jag härmed framföra den 2dra Ev. Lutherska församlingens vördsammaste och hjärtligaste tacksägelse för alla de penningar och skänker, för allt arbete, för alla mödor, för alla besvär och för all den uppoffring och försakelse som I här haft för detta hus' fullbordan. Och härmed tillkännagiver församlingen sin glädje över det oväntade deltagande som våra svenska så väl som amerikanska fruntimmer visat denna församling. Måtte den kärleksrike himmelske Fadern välsigna både dem och vår lilla församling med mycken nåd och frid för Jesu Kristi skull.''

Enligt uppdrag,

A. Nilson, sekr.''

På församlingens årsmöte, den 1 januari 1877, beslutades ''att ett skolhus, som byggts på bakre delen av kyrkotomten året förut, upptages såsom församlingens egendom och att dess räkenskaper överlämnas till revisorerna för granskning''. Alltså byggdes ett skolhus av församlingen år 1876 vilket tjänade som lokal för svensk skola till år 1893, då det ombyggdes och förbättrades till både utrymme och bekvämlighet.

Den 14 mars 1899 beslutade församlingen att de små tornen på kyrkans fronthörn skulle nedtagas. Den 25 febr. beslutades att kyrkan skulle repareras och målas.

Den 4 maj 1908 beslutades att det gamla höga tornet skulle nedrivas och ett nytt återuppbyggas i överensstämmelse med en framlagd ritning samt att hela kyrkan målas ut- och invändigt. Då detta var verkställt hade kyrkan delvis ett annat utseende på grund av tornförändringen, som ju visas å plansch på kyrkan från denna

Kyrkans första utseende. Dess inre
Pastor J. Sällström. Pastorsbostället.

tid. Kyrkan stod nu åter förnyad och inbjudande i sin nya dräkt. Församlingen gladdes och tackade Gud samt i förtröstan på honom fortsatte sin verksamhet. Några år förflöto och det visade sig snart att tidens tand tärde även på detta tempel och det blev mer och mer nött, och behovet av en förbättrad samlingslokal gjorde sig förnimbart gällande inom församlingen. Det ordades än om att sälja kyrkan med tomt och skaffa ett annat läge för byggandet av en ny kyrka, än om att ombygga den gamla och stanna kvar på den plats där kyrkan nu står. Det dröjde en rätt lång tid innan samförstånd i saken kunde komma till stånd. Beslut fattades att utlämna egendomen till salu, vilket ock gjordes, men några förmånliga anbud som församlingen kunde antaga gåvos icke. Därför beslöt församlingen att stanna kvar på den gamla grunden och där bygga om den gamla kyrkan.

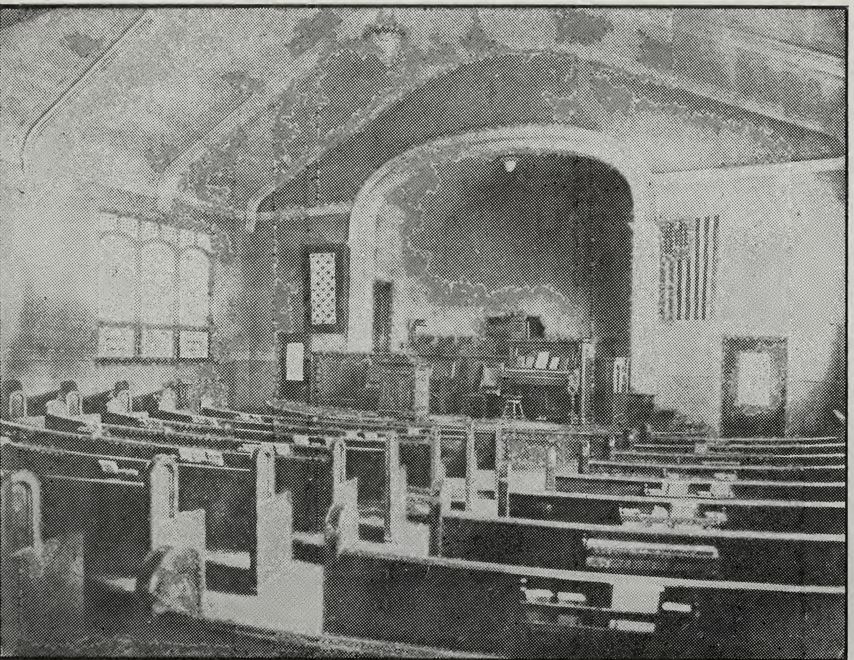
På församlingsmöte hållet den 25 januari 1915 valdes en byggnadskommitté bestående av J. P. Johnson, John Hjerpe, Adrian Anderson, C. J. Lagergren och C. J. Johnson. Denna kommitté fick i uppdrag att till ett möte två månader därefter inkomma till församlingen med ritningar och kostnadsförslag. Sagda kommitté rapporterade till församlingen den 5 april genom att förevisa ritningar för den tilltänkta byggnaden, vilka dock voro endast delvis färdiga samt förklarade i detalj desamma. Kommittén ansåg att efter bästa upplysningar arbetet skulle kunna utföras för en summa av omkring 12,400 dollars, då den gamla byggnaden begagnas. Beslöts att kommittén för ett så billigt pris som möjligt låter fullständiga ritningarna, men att icke något arbete företages förrän en summa på 6,000 dollars anskaffas såsom grundfond för byggnadsföretaget.

Kyrkans utseende efter första ombyggandet.

Församlingens styrelse utarbetade en insamlingsplan för medels samlande, vilken framlades för församlingen den 14 juli 1915. Denna plan innebar att en subskription upptages inom församlingen och att medlemmarna tillåtas att på 5 år genom avbetalningar var sjätte månad inbetala det de anteckna sig för att giva för kyrkans byggande. Planen blev antagen av församlingen och en början till byggnadsfonden subskriberades vid detta möte, närmare 12 tusen dollars tecknades. Detta blev för oss alla en glädjande överraskning, som sedan hade ett gott inflytande på dem av våra medlemmar, som icke voro med på detta möte, så att dessa efteråt i tur och ordning kommo med sina löften om bidrag. Detta gav en viss entusiasm åt hela församlingen. Byggnadsfonden växte något undan för undan, och den 29 febr. 1916 kom det avgörande mötet, då det bestämdes att gå till verket med det förberedda och väl övertänkta byggandet av kyrkan sådan den nu är. På detta möte beslöts att de förevisade ritningarna antagas och att arbetet omedelbart påbörjas. Byggnadskommittén gavs full auktoritet att handla i allt som hörde till uppförandet och förfärdigandet av kyrkan i enlighet med antagna ritningar. Kostnaden skulle begränsas till 17,500 dollars. Den blev färdig till den 12 november samma år, då den invigdes åt Herrens namn och till att tjäna församlingen som samlingslokal där hon samlas för andlig uppbyggelse. Kommittén rapporterade vid detta högtidliga tillfälle att kyrkan kostade färdigbygd 17,454 dollars och 29 cents.

En av församlingens medlemmar, nämligen Clarence Johnson hade kontrakt på det mesta arbetet, vilket utfördes till allmän belåtenhet. John Hjerpe utförde murarearbetet. Även han är medlem av församlingen. Församlingen känner sig mycket belåten och därtill tacksam

DEN NUVARANDE KYRKANS INTERIÖR.

till Gud för att hon nu har en så trevlig och ändamålsenlig kyrka. Den kom också upp i rättan tid, ty om församlingen hade anat att det pågående kriget i Europa skulle även draga Amerika in i detsamma, hade troligen intet sådant företag kommit till stånd. Men av Herren är det skett och honom tillhör äran.

STYRELSENS MEDLEMMAR.

STYRELSEN.

Den första och den närvarande styrelsen i församlingen samt tvenne trotjänare.

DEN första ordföranden hette A. N. Anderson och den första sekreteraren var A. N. Nilson. Ledamöter i styrelsen voro N. N. Ekdahl, S. W. Sundberg och Wm. O. Nilson. De första diakonerna voro T. Swenson, Olof Johnson, G. W. Wetterberg och C. A. Lindström. Av dessa är endast Lindström kvar i livet och är fortfarande diakon i församlingen. Broder Lindström har tjänat som diakon i församlingen under alla dessa 50 år och även vissa tider som ordförande. Vid förlidet årsmöte valdes han till hedersdiakon. Det hör till det sällsporda att finna en man, som så troget i alla väder stått kvar på sin post såsom församlingstjänare.

En annan medlem, som också har troget tjänat församlingen är syster Minnie A. Peterson, som har nästan hela tiden under de svunna 50 åren tjänat som organist och körledare. Hon började såsom liten flicka, då hon ännu icke kunde själv trampa orgeln och har sedan dess spelat mången melodi, både i moll och dur. Hon är fortfarande sångkörens ledare. På årsmötet 1913 blev hon föremål för en särskild uppmuntran av församlingen för trogen och mångårig tjänst, i det att en minnesgåva överlämnades till henne åtföljd av följande versar författade av församlingens dåvarande pastor J. J. Johnson:

SÅNGKÖREN.

Söka man får över jordens rund,
Så ock i hela vårt missionsförbund,
För att finna en orgelnist
Som troget tjänsten först som sist
Under två och fyrtio år
Sången, musiken förestår.

Uppå orgeln hon spelar så
Att mänskor ur synden vakna må,
Först i det rätta Fadershus
Det synas skall i ett bättre ljus,
Hur mången som annars sitt mål hade felat
Om hon i Missionskyrkan icke spelat.

Öfver fyrtio vintrar ha snöat sedan.
De strö kristaller i håret redan.
Och när de femtio fullbordat loppet,
Vi skymta ett "jubilee" i hoppet.
Det hoppet livar dock ej kandidaten
Hon aldrig strävat efter ornaten,
Men väl att tjäna Gud i det tysta.
Må sedan världen icke knysta.

Hur det med detta, det än må gå
Ett är visst att högt i det blå
Långt bortom stjärnornas ljusa rike,
Där skymtar en lön förutan like,
För orgelnist och diakon
Församlingsmedlem och arbetshjon
Gud skall ej glömma att tjänsten löna
Den som uthärdar skall det få röna."

Säkerligen hava under de nu flydda 50 åren flera personer inom församlingen gjort sig förtjänta av ett

DIAKONISSOR.

särskilt omnämnande och erkännande i denna historik, men det skulle taga allt för mycket rum i anspråk varför vi nödgas lämna ute dylika komplimenter, väl vetande, att för all flit och trohet mot Herren i hans verk, lämnar han ingen olönt.

Församlingens tjänare år 1918 äro följande personer:

Wm. Holmberg, ordf.
Mattias Johnson, v. ordf.
C J. Lagergren, sekr.
Paul Clausen, v. sekr.
C. J. Johnson, trustee.
J. E. Anderson, trustee.
Valfred Larson, trustee.
C. J. Lagergren, trustee.
Mattias Johnson, trustee.
John Magnuson, trustee.
J. E. Erickson, trustee.
Eric Lundberg, diakon.
Alfred Erlandson, diakon.
Alfred Peterson, diakon.
Alfred Anderson, diakon.
P. W. Lindberg, diakon.
Carl Clauson, diakon.
Wm. Holmberg, diakon.
John Skog, diakon.
C. A. Lindström, diakon.

Diakonissor äro:

Mrs. Aug. Carlston.
Mrs. C. J. Ahline.
Mrs. Wm. Holmberg.
Mrs. N. E. Johnson.

Miss Florence Lagergren, organist.
Miss Minnie A. Peterson, körledare.

PASTOR N. E. JOHNSON.

Församlingens pastorer.

DÅ församlingen var organiserad, behövde hon en herde efter Herrens sinne, och hennes tankar gingo tillbaka till hemlandet och hon beslöt, enligt protokoll fört den 21 augusti 1868, att kalla predikant Samuel Johanson från Sverige. Till dess han kom, ombads den i historiken förut omnämnda Bergenskiöld att betjäna församlingen med Guds ords predikan. Samuel Johanson kom dock aldrig till Amerika. Församlingen vände sig nu till en dansk luthersk pastor, C. Anderson, grundläggaren av "Svenska Evangeliska Ansgariisynoden i Förenta Staterna." Denna synod bildades i Galesburg, Ill., år 1874. Pastor Anderson var en man med amerikansk bildning och energi och hans mål var att av missionsvännerna göra en svensk luthersk frikyrka i Amerika. Han upprättade först en predikantskola i Keokuk, Iowa, vilken flyttades till Knoxville, Ill., där på hösten 1875 "Svensk Amerikanska Ansgarii College" öppnade sina dörrar och började sin verksamhet. Pastor Anderson antog kallelsen från församlingen och betjänade henne med Guds ords predikan under åren 1869—1873. Samtidigt var han ock föreståndare för skolan i Keokuk, Iowa. 1874 betjänade pastor S. W. Sundberg församlingen. Samma år utfärdade församlingen kallelse till professor John Anjou från Keokuk, Iowa. Kallelsen antogs och Anjou betjänade församlingen tills år 1876, då han återvände till Sverige, där han

predikade Guds ord under många år till stor uppbyggelse. Han har nu ingått i vilan. Efter Anjou kom pastor J. G. Sjöquist från Minnesota. Sjöquist var folkskollärare från Sverige och hade någon tid här i Amerika tjänstgjort som kateket inom Augustanasynoden. Pastor Sjöquist betjänade församlingen här åren 1876—1879. Vår gamle vän, pastor S., är nu boende i California, och fastän vid hög ålder är han dock ännu levnadskry och ungdomlig till sinnet. Då pastor Sjöquist flyttade, kallades professor K. Erikson, som då var föreståndare för Ansgarii College. Han antog kallelsen och betjänade församlingen ett år. Prof. E. hade goda studier från Sverige och hade där någon tid varit anställd vid ett barnhem i Stockholm. Han tjänade Herren i många år och avsomnade i New York, där han i en följd av år var pastor för Betesdaförsamlingen. Åren 1880-81 betjänades församlingen av den i Amerika så välkände professor J. G. Princell, som samtidigt var föreståndare för Ansgarii College i Knoxville. Under denna tid predikade även studenter från nämnda college ofta här i församlingen, och bland dem var pastor F. M. Johnson i Chicago en. Prof. Princell är nu samlad till övriga avsomnade helgon. ''Men gå du åstad mot ändens tid; sedan du har vilat, skall du uppstå till din del vid dagarnas ände.'' Pastor E. G. Hjerpe, numera föreståndare för Sv. Ev. Missionsförbundet i Amerika, då nyligen utexaminerad student från skolan i Knoxville, blev nu korad till församlingens herde. Han utförde ett berömvärt arbete inom församlingen och med hans tjänstetid inbröt en ny tid för församlingen med avseende på ordning och reda. Han tjänade Herren troget på sin post under åren 1881—1888. Nu kallades pastor J. G. Christenson från Chicago, som ock antog kallelsen och stannade här tills år 1891, då han övergick till Augustanasy-

noden, där han ännu verkar som pastor. Då pastor Christenson lämnade kallades pastor Hjalmar Sundquist från Chicago. Han tillträdde tjänsten i församlingen 1891 och arbetade ihärdigt med att utföra en evangelii förkunnares ämbete, trots hans hälsa svek honom, så att det såg stundom ut som om han skulle duka under, höll han dock ut i tjänsten tills år 1897, då han flyttade till St. Paul, Minn. Han är nu pastor i Tacoma, Wash., i därvarande Sv. Missionsförsamling. Efter Sundquist kallades pastorerna J. Lundell och A. R. Anderson för sex månader var, såsom vikarierande pastorer tills församlingen erhöll ordinarie lärare igen. I juni månad 1898 antog pastor Johan Sällström församlingsvården, vilken han skötte med trohet och nit tills år 1906. Under det sista året gjorde han en resa till Palestina. Under hans bortovaro från församlingen vikarierade pastor C. F. Pamp från Princeton, Ill., i nio månader och pastor Aug. Johnson från Chicago i två månader. Undet det att Sällström var på sin resa, sände han församlingen sin resignation och antog kallelse till Ishpeming, Mich. Därifrån flyttade han sedan till Winnipeg, Man., Can. Här bröts den kraftige mannen ned och fick i sin krafts dagar mitt uti hans myckna arbete, dels som pastor och dels som redaktör nedlägga sin kallelse. Pastor Sällström var en mångsidigt begåvad man och predikant, en god talare och intressant författare och skribent. Boken ''Med penna och kamera genom löftets land'' är ett ganska värdefullt arbete. Hans hembud kom mycket hastigt och oväntat. Söndagen, dagen innan han dog, var han i full verksamhet med att predika Guds ord vid de olika sammankomsterna och på måndagsförmiddagen arbetade han på Canada-Postens redaktionslokal. Vid middagstiden kände han sig illamående och begav sig hem. Efter några svåra sjukdomsanfall, mellan vilka han

PASTOR HJ. SUNDQUIST.

var vid full sans, avsomnade han i tron på sin Frälsare omkring kl. 1 e. m. Vid hans sida var hans älskade maka, i vilkens hand han hade lagt sin hand, då han insomnade. De sista ord som hördes från hans läppar voro: ''Pris ske Gud!''

Till Sällströms efterträdare kallades pastor J. J. Johnson från Batavia, Ill. Han antog kallelsen och kom till Galesburg i december 1906 och stannade här tills år 1914, då han på hösten flyttade till Iron Mountain, Mich., där är han nu pastor för Sv. missionsförsamlingen. Här i Galesburg arbetade han med trohet och nit under de 8 åren, som han var här, och har genom sin gudsfruktan och stilla umgängelse vunnit ett stort rum i mångas hjärtan.

Efter J. J. Johnson mottog pastor N. E. Johnson kallelse från församlingen och inträdde i tjänsten den 26 mars 1915. Under vakansen mellan de båda sistnämnda vikarierade pastor C. F. Pamp. Pastor Johnson kom från Providence, R. I.

Församlingen har under dessa 50 år haft 12 ordinarie pastorer, 4 vikarierande. I detta sammanhang är det också på sin plats att nämna om ett par andra bröder, som ofta stått församlingen till tjänst med Guds ords förkunnande, dessa äro J. L. Engström och P. W. Lindberg. Den förre är ingången i vilan för åtskilliga år sedan, den senare är ännu med oss och tjänar villigt och snällt, då han påkallas därtill. Från församlingen har även några bröder utkallats i evangelii tjänst såsom predikanter och pastorer. Så var förhållandet med den i historiken förut omnämnde pastor S. W. Sundberg. Pastor George Wiberg var ock medlem av församlingen här. Från tiden närmare inpå oss hava följande bröder ingått i predikokallet: Pastorerna Carl Lindoff i Ceylon, Sask., Canada; A. J. Almquist i Ravenswood, Chicago; A. W. Carlson i

Stockholm, Wis.; A. E. Rundquist i Burlington, Iowa, och f. d. Alaska-missionär N. O. Hultberg.

Tänken på edra ledare, som hava talat Guds ord till eder, och efterföljen deras tro, skådande vad utgång deras umgängelse hade. Hebr. 13: 7.

Församlingens minnesfester.

FÖRSAMLINGEN har under de gångna 50 åren firat åtskilliga minnesfester genom vilka hon har rest sina "milstolpar" och påmint sig Guds godhet och trofasthet mot henne. Den första av dylika fester firade hon i augusti 1878. Hon var då 10 år gammal. Till denna högtid hade hon inbjudit hela Ansgarii-synoden.

Den andra firades, då hon hade uppnått 25 år och det blev en stor jubelfest till Herrens ära. Till denna fest hade följande pastorer inbjudits: S. W. Sundberg, J. G. Sjöquist, E. G. Hjerpe, A. Lidman, F. M. Johnson, C. A. Björk och J. Wenstrand. Församlingens pastor var då Hjalmar Sundquist.

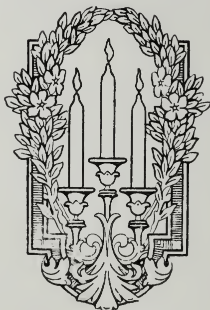
År 1898 i augusti firades en enkel 30-årsfest. Björk, Sundberg och Hjerpe voro då inbjudna. En historik över församlingens verksamhet upplästes. Församlingen samlades allmänt på söndags eftermiddagen omkring nattvardsbordet, då hon hade en oförgätlig stund med rik uppbyggelse. Församlingens pastor var då J. Sällström.

En fjärde minnesfest firades i augusti 1903. Församlingen hade vid detta tillfälle en gemensam måltid och vid samma tillfälle brändes församlingens skuldbrev på kyrkan, ty vännerna hade genom sammanskott lyckats samla nog för skuldens betalande. Det var omkring 1,700 dollars. I förening med denna fest hölls ett stort och uppbyggligt missionsmöte. Vilka pastorer som deltogo

däri nämnes icke i protokollet. Även denna fest hölls under pastor Sällströms tjänstetid i församlingen.

Den 4—7 september år 1908 hölls 40-års jubileum. Pastor J. J. Johnson var då församlingens herde. Ett mycket omväxlande och gediget program följdes och utfördes under dessa sköna jubeldagar. Följande förmågor deltogo i denna jubelfest: Pastorerna J. J .Johnson, C. A. Björk, S. W. Sundberg, Hjalmar Sundquist, E. G. Hjerpe och J. Sällström samt A. J. Almquist. Mr. Mathew Johnson höll återblick över söndagsskolans verksamhet. Sångkören tjänade med skön och uppbygglig sång. På söndagseftermiddagen firades Jesu åminnelsefest.

Kom ihåg alla de vägar, vilka Herren, din Gud, har låtit dig vandra, under dessa fyrtio åren. 5 Mos. 8: 2.

Söndagsskolan.

FÖRSAMLINGEN har oavbrutet från dess början bedrivit söndagskolverksamhet, och uti församlingens första protokoll förekommer anordningar angående densamma. Den förste att tjäna såsom föreståndare var skomakaren Olof Johnson, en av församlingens grundläggare, som sedermera flyttade till Abingdom, Ill., där han för omkring tre år sedan fick nedlägga vandringsstafven och flytta högre upp.

Ganska tidigt uti dess verksamhet började det engelska språket användas och i några år var en amerikanare vid namn L. A. Brown föreståndare. Hans efterträdare blev den nitiske och begåvade John Löfgren, som i flera år troget arbetade för söndagsskolans framgång. Den blev även under hans ledning återförd till svenska språkets bruk, vilket allt sedan i det närmaste bibehållits. Farbror Löfgren har i många år varit hemma hos Gud, tillsammans med en ganska stor skara af både äldre och yngre som gjort sin insats uti denna verksamhet. Sedan dess har den haft såsom ledare, dels församlingens lärare, dels lekmän. Bland de senare må särskilt nämnas pastor A. J. Almquist, som i 12 år före hans inträde uti predikokallet var dess föreståndare.

Under åren 1900—1901 började söndagsskolmöten i Nelsontown under ledning av arbetare i söndagsskolan, vilka där sågo ett särskilt tillfälle att missionera bland

SÖNDAGSSKOLANS LÄRAREKÅR.

barnen. Bland de som där i begynnelsen nedlade tid och arbete må särskilt nämnas Miss Mathilda Larson och August Petterson. En längre tid höllos dessa möten i privata hus men med den framgång som röntes och det fält som där syntes öppna sig, beslöt församlingen att bygga ett kapell i denna stadsdel. Detta arbete utfördes år 1907 och den nya lokalen fick namnet Betania-kapellet. Sedan den tiden har söndagsskola hållits oavbrutet med ett antal av från 25 till 75 besökare, eller ett medeltal av omkring 40. Moderskolan har haft ledning av Betania-kapellets söndagsskola, invalt dess ledare och iklätt sig det finansiella ansvaret för så väl verksamheten som för lokalen och dess uppehåll. Denna verksamhetsgren förestås för närvarande av C. J. Nelson.

Söndagsskolan (Betania ej inberäknat) har ett medlemsantal av omkring 300 medlemmar, undervisade i 23 klasser, samt dessutom en ''Cradle Roll'' avdelning av över 100 barn. Mrs. Emil Peterson är föreståndarinna för ''Cradle Roll.''

Söndagsskolans tjänstemän äro som följer:
C. J. Lagergren, föreståndare.
John Skog, vice föreståndare.
George Clausen, sekreterare.
Ernest Peterson, kassör.

Vi hava förmånen att hava såsom aktiva medlemmar i söndagsskolan, fyra personer som varit med från dess början. Dessa äro: Minnie A. Peterson, J. E. Erickson, Sven Anderson och C. A. Lindström.

Vår ''Service'' flagga visar trettio stjärnor, vilka representera gossar som undervisats uti konfirmationsklasserna och söndagsskolan, och som nu hedrar oss och vårt land uti krigstjänst. Dessa äro:

Carl Swanson,
Carl Geldbrant,
Fritz Carlson,
Enar Carlson,
Gunnar Carlson,
Thure Carlson,
Edwin Lundberg,
Harry Malmberg,
Edwin Starr,
Harry Starr,
Carl Starr,
David Carlson,
Carl Nelson,
Albert Geldbrant,
Axel Bloomgren,
Frank Johnson,
Harry Treff,
Fred. Swedenberg,
Carl Larson,
Oscar Bloomgren,
Robert Anderson,
Elmer Johnson,
Rudolph Berggren,
Reuben Christenson,
Emil Magnuson,
Carl Göthe,
Ernest Peterson,
Philip Johnson,
Swan Larson,
George Clausen.

Vi anbefalla våra gossar, såväl som vår söndagsskolverksamhet åt Gud och åt hans nåds ord, bedjande att han i fortsättningen må leda, stödja och stadfästa, samt behålla oss oförvitliga intill förlossningens dag.

Och skörden all,
Inbergas skall,
När Jesus kommer snart;
Vi skola då
Vår lön undfå,
Och allt blir uppenbart;
Ja, dag för dag,
Till Guds behag,
Så ädel säd och vet,
Den sådd du sår,
Du skörda får,
I tid och evighet.

SÖNDAGSSKOLANS BARNKRUBBA.

GRUPP AV UNGDOMSFÖRENINGEN.

Ungdomsföreningen.

SOM föreningens tidigare protokollböcker icke äro i behåll, så kunna vi ej lämna en fullständig och detaljerad historik över hennes verksamhet. En oavbruten verksamhet av ungdomsföreningen har dock pågått i över 30 år. Föreningen organiserades under den tid, då pastor E. G. Hjerpe var predikant i församlingen. Hennes syftemål har alltid varit och är ännu: ungdomens vinnande för Kristus och för församlingen, samt att tjäna den troende ungdomen till bevarande och tillväxt i nåden och vår Herres och Frälsares Jesu Kristi kunskap.

Föreningen söker ock att med pekuniär hjälp understödja församlingens verksamhet såväl som också hednamissionen och annan välgörande verksamhet. Hon har en missionskommitté som söker sprida solsken genom att besöka sjuka och understödja behövande. En programkommitté har i uppdrag att ordna med uppsättandet av omväxlande program för hennes sammankomster, såsom bön och vittnesbörd, bibelstudium, föreläsningar samt sociala möten.

Medlemsantalet är för närvarande omkring 60. De flesta manliga medlemmarne äro utkallade i landet krigstjänst. Föreningens nuvarande ordförande George Clausen såväl som församlingens körledare Carl Swanson äro bland dessa utkallade. Saknaden som kännes efter dessa våra unga bröder blandas med stolthet över denna präk-

tiga grupp som nu kämpar för landets och frihetens försvar.

Då församlingen för ett par år sedan ombyggde sin kyrka lovade föreningen att bidraga med två tusen dollars till byggnadsfonden och att dessa pänningar skulle inbetalas på fem år. Av denna summa har hon redan inbetalt tre fjärdedelar.

Församlingens pastorer ha alltid tagit ett varmt intresse i denna ungdomsverksamhet och under vissa tillfällen tjänat som dess ledare. Bland andra som innehaft ordförandeskapet under de senare åren må nämnas: August Lagergren, Walfred Peterson, August Peterson, Naomie Engberg (nu Mrs. Petrus Olson), Emil Peterson, Mathew Johnson samt George Clausen.

Föreningens motto är, och må det alltid så förbliva: "För Kristus och för församlingen."

Föreningens närvarande styrelse består av följande personer: Ordf. George Clausen, vice ordf. Mathew Johnson, sekr. Judith Peterson, korresp. sekr. Agnes Christenson, kassör Carl Gothe, finans-sekr. Wm. Carlson, pianist Florence Lagergren, assist. pianist, Phoebe Swedenberg.

Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens skönat. Ps. 110: 3.

Brödraföreningen.

INOM församlingen finnes även en brödraförening, vars ändamål är: 1) att väcka sant kristligt liv och verksamhet bland männen i Galesburg; 2) att befrämja nykterhetsarbetet och goda rörelser inom samhället; 3) att hjälpa sjuka och lidande.

Denna förening bildades den 22 februari 1909. Hennes första styrelse bestod av följande bröder: C. J. Lagergren, ordf.; J. J. Johnson, v. ordf.; J. E. Anderson, sekr.; Paul Clausen, v. sekr. och Alf. Peterson, kassör. Föreningen har 45 inskrivna medlemmar. Medlemsavgiften är en dollar om året per medlem. Hon har bidragit med 500 dollars till senaste kyrkbygge.

Varje söndag kl. 10 f. m. hålles bönmöte före predikan, som är under denna förenings ledning. Dessa bönestunder äro till mycken uppbyggelse för de som deltaga däri och till hjälp och inspiration för predikanten. Må denna goda sedvänja icke avtaga, utan snarare mera allmänt tilltaga, ty däri ligger en stor förborgad kraft, som kommer hela verksamheten till fromma. Dess nuvarande styrelse är: Aug. Carlston, ordf., C. J. Johnson, v. ordf., J. C. Johnson, sekr., Wm. Holmberg, v. sekr. och Petrus Olson, kassör. Föreningen möter till reguliärt uppbyggelsemöte den andra onsdagen varje månad.

Varen i brödrakärleken ömhjärtade mot varandra, förkommen varandra med hedersbevisning; varen i nitet icke tröga, varen brinnande i anden, tjänen Herren; glädjens i hoppet, varen tåliga i nöden, i bönen ihärdiga; delen med eder till de heligas nödtorft, vinnläggen eder om gästvänlighet. Rom. 12: 10—13.

Kvinnoföreningen.

ÄNDA ifrån församlingens organiserande hava kvinnor inom församlingen på ett berömvärt sätt intresserat sig för verksamheten och i en icke ringa mån understött församlingen med penningar. Många flitiga händer hava därvid arbetat och förfärdigat saker samt genom försäljning av desamma hava inbringat rätt så ansenliga pänningsummor som kommit församlingens kassa till båtnad i behovets stunder. Genom denna verksamhet hava andra missions- och välgörenhetsverksamheter också fått understöd rätt ofta. Under en följd av år fortgick denna verksamhet utan någon annan organisation än den att någon blev utnämd att förestå densamma. Men ju längre det skred framåt mot den tid, som på ett särskilt sätt utmärkt sig för att vara en organisationsperiod inom vår svenska fria missionsverksamhet i Amerika, gjorde behovet av en mera ordnad organisation sig gällande även här.

Pastor J. Sällström inbjöd syföreningen, såsom den då kallades, till sitt hem den tredje torsdagen i januari 1901, då den nuvarande systerföreningen organiserades. Omkring ett 50-tal kvinnor infunno sig, som då i Herrens namn beslutade sig för att utgöra en systerförening, med syftemål att gemensamt uppbyggas omkring Guds ord samt arbeta i föreningens intresse. Såsom månatlig avgift bestämdes 10 cents per medlem. Till styrelse för

GRUPP AV KVINNOFÖRENINGEN.

den nybildade föreningen valdes följande systrar: Mrs. John Hjerpe, ordf., Mrs. J. E. Erickson, vice ordf., Mrs. J. Tell, sekr., och Mrs. J. Person, kassör. Somliga av föreningens första medlemmar äro ingångna i vilan, som Gud berett åt de sina; några hava flyttat till andra orter, men de flesta äro ännu verksamma medlemmar inom systerföreningen.

Medlemsantalet är i dag omkring 100. Föreningen möter i regel första torsdagen i varje månad till uppbyggelse, då ett program utföres, som alltid innehåller ren andlig uppbyggelse. Vid dessa möten förekommer namnupprop på föreningens medlemmar och varje medlem betalar då sin medlemsavgift. Därefter servera några systrar förfriskningar. Denna servering sker i tur och ordning, så att alla medlemmar få deltaga i omkostnaderna därför. En gång i månaden samlas medlemmarna till arbetsmöte, då de sy, sticka, virka och brodera. Dessa möten hållas på fredagseftermiddagarna två veckor efter det reguliära uppbyggelsemötet.

Att en dylik kvinnornas verksamhet är till stor nytta och hjälp inom församlingen är allmänt erkänt. De få därvid alla hjälpas åt i arbetet och uppoffrandet för Herrens sak, även bliva de bättre bekanta med varandra. Föreningen har också visat ett vackert prov på vad den kan uträtta för församlingen i det att hon har bidragit till kyrkobyggnaden med $2,000. Vid dessa föreningens möten har ock församlingens pastor goda tillfällen att träffa medlemmarna och i så fall få kännedom om deras förhållande i både andligt och lekamligt avseende.

Föreningens nuvarande styrelse äro följande systrar: Mrs. C. J. Ahline, ordf., Mrs. John Hjerpe, vice ordf., Mrs.

GRUPP AV KVINNOFÖRENINGEN.

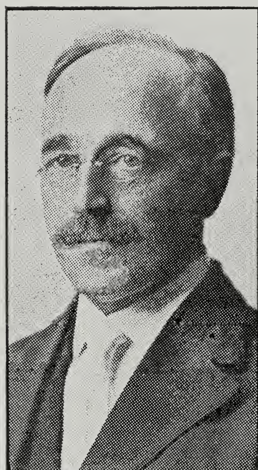
Theo. Levinson, sekr., Mrs. Adrian Anderson, kassör, Mrs. C. J. Lagergren och Mrs. J. E. Anderson, pianister.

Låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd. Gal. 6: 9.

HÄLSNINGAR.

En upplåten dörr.

Se, jag har givit inför dig en upplåten dörr, vilken ingen kan tillsluta, ty du har ringa makt, och du har hållit mitt ord och icke förnekat mitt namn. Upp. 3 : 8.

Med dessa Herrens Jesu ord till församlingen i Filadelfia vill jag hälsa Svenska Ev. Missionsförsamlingen i Galesburg, Ill., på hennes femtio-års jubileum.

Den nåd, som Gud bevisat församlingen är stor. Det är ingen ringa ting i en församlings historia att få fira femtio-års jubileum, icke alla hinna dit. Herren har givit eder en upplåten dörr, vilken ingen har kunnat tillsluta.

En upplåten dörr att följa den gode Herden på ordets grönskande betesmarker, så väl som på lidandets och försakelsens stråt genom livet. En upplåten dörr till framgångsrik verksamhet att barn och ungdom, stora och små hava blivit frälsta från synden och bärgade undan domen. En upplåten dörr vid resans slut, när pilgrims-

staven är nedlagd, och tröttat huvud lagts till ro — en upplåten dörr till den eviga sabbatsvilan.

Detta har Herren givit församlingen under femtio flydda år. Måtte han giva det i tiodubbelt mått under alla år, som återstå för henne att verka innan han skall komma igen.

Må hon också i den allra bästa och sannaste mening vara och förbliva ett **Filadelfia**, d. v. s. en församling där brödrakärleken råder. Icke på det sätt att var ock en handlar och talar sig själv till behag, ty det vore icke brödrakärlek, utan självkärlek, utan så att var och en tänker och talar väl om den andre, uppoffrar, hjälper och tjänar.

En upplåten dörr
Det är löftet till eder
Av honom, som förr
Varit trofast och leder
Ännu edra öden
I livet, i döden.
Åt honom er framtid förtro,
Det skänker båd' framgång och ro.

J. J. Johnson.

Jubileumsminne.

Men av Guds nåd är jag vad jag är, och hans nåd mot mig har icke blivit fåfäng. 1 Kor. 15: 10.

Det är med en innerlig känsla av tacksamhet till Gud, för vad församlingen i Galesburg varit och ännu är för mig, jag enligt begäran skriver denna lilla gratulation,

och därmed söker lägga en liten blomma till församlingens femtio-års jubibelumsminne.

Jag kan icke relatera de många dyrbara upplevelser jag haft förmånen att göra inom denna grupp av trossyskon, somliga ljuva, ja, rent av lustiga, och åter andra vilka varit rätt så kryddade med prövningar och motgångar. Allt detta har dock nu fått en annan färg och betydelse när femtio-års jubileets sol kastar sitt skimmer över det hela, än vad det tycktes betyda när jag var i kampen och stundom trodde att alltsammans var förgäves. Nu ser jag huru allt varit Guds nådefulla ledning, och genom den Guds nåd, som kommit mig till del, är jag vad jag är. Och jag kan även med ovan anförda vers säga, att Guds nåd mot mig har icke varit fåfäng, ty jag är ännu med ibland Guds folk och söker sprida ryktet om Hans godhet, som för oss död och uppstånden är.

Ett av mina dyrbaraste minnen från missionsförsamlingen i Galesburg är min omvändelse. Den skedde på våren 1894. Det var under pastor Hjalmar Sundquists verksamhetstid i församlingen. Han hälsade på i mitt hem ibland och talade med mig om det enda nödvändiga, själens frälsning, och vid ett av hans besök, då vi bådo tillsammans, beslöt jag mig för att med Guds hjälp taga emot Jesus som min frälsare och leva för honom. Pastor

Sundquist har sedan dess haft ett stort rum i mitt hjärta, ty han är min andlige fader.

Jag hann icke bliva gammal på det andliga området innan jag kom med i aktivt arbete. Redan på hösten samma år anförtroddes åt mig en liten klass i söndagsskolan bestående av några små gossar, och jag skall aldrig förgäta min första erfarenhet i lärarekallet. Samtidigt fick jag också förtroendet att förvalta söndagsskolans kassa såsom vikarie. Söndagsskolan blev för mig mycket dyrbar redan ifrån början, och den tycktes mig vara den viktigaste verksamhetsgrenen inom församlingen. Gud ledde också så att jag där fick använda mitt största intresse, vilket jag själv haft och ännu har stor välsignelse av.

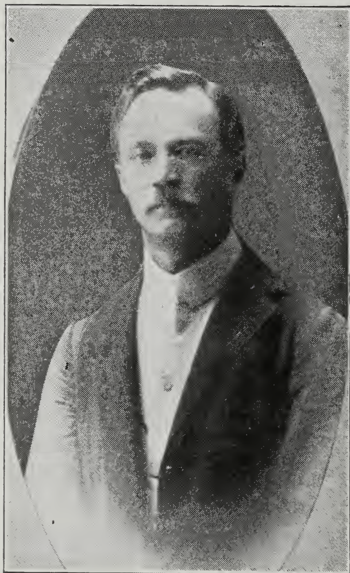
Detta var min början och jag växte in i verksamheten mer och mer och den ena förtroendeposten efter den andra förärades mig. Härigenom fick jag göra bekantskap med alla församlingens, både medlemmar och vänner på mycket nära håll, varav jag lärt mig att älska och tacka Gud för Svenska Ev. Missionsförsamlingen i Galesburg.

Vad den varit för mig har den under denna sin femtio-åriga tillvaro fått vara för många andra. Somliga äro redan hemma hos Jesus och vänta på oss som äro kvar i det kämpande ledet och nu äro med och fira detta jubileum. Må ingen av oss gå miste om kronan och mötet där hemma. Jag gratulerar församlingen för vad den fått nåd att vara under dessa gångna femtio år, på samma gång som jag lyckönskar den att i fortsättningen få vara en stad på berget och ett ljus på ljusstaken som kar peka på Honom som har köpt oss åt Gud med sitt blod.

Chicago, Ill., den 10 aug. 1918.

Aug. J. Almquist.

Till Svenska Evangeliska Missionsförsamlingen i Galesburg, Ill.

Hälsning!

Med tacksam hågkomst av den tid jag var medlem av församlingen, sänder jag och min familj vår hjärtliga hälsning till edert femtio-års jubileum. Som min svärmoder, Mrs. G. L. Lundgren, och min hustru varit med där från de första tiderna är det för oss av särskilt intresse att deltaga i firandet av denna fest, där de isynnerhet så länge åtnjutit rik välsignelse och deltagit med i arbetet och jag för min del kan kalla församlingen mitt hem, enär jag därifrån fick ingå i predikokallet.

Växlande erfarenheter bära oss det vittnesbördet att "Gud är trofast" och att "Herrens nåd är var morgon ny".

"Den som håller ut intill änden, han skall varda frälst."

Eder i Herren förbundne,

A. E. Rundquist med familj.

Burlington, Iowa, den 20 aug. 1918.

Stockholm, Wis., den 22 aug. 1918.

På uppmaning av broder N. E. Johnson vill jag härmed sända en brodershälsning att införas i Svenska Ev. Missionsförsamlingens minnesskrift av sin 50-åriga verksamhet tillsammans med mitt fotografi.

Jag vill då säga ett hjärtligt tack till församlingen för dess verksamhet. Jag minnes väl då jag kom till Galesburg i maj 1885. Den förste predikanten jag blev bekant med var E. G. Hjerpe som talade till mig om min själs frälsning i Fells och Smiths skoaffär. Jag besökte olika kyrkor i Galesburg och brukade med förkärlek gå och höra Nils Egel i metodistkyrkan och Guds Ande verkade på mig. Den 20 augusti 1890, en regnig kväll fann jag frid med Gud i missionskyrkan och senare blev jag medlem av missionsförsamlingen i Galesburg och har haft mycken nytta och välsignelse av dess verksamhet. Här började jag att deltaga i den offentliga verksamheten i söndagsskolan och bland de unga. På hösten 1894 började jag studera i North Park College och har sedan dess bara varit i tillfälle att vara med i församlingen vid vissa tillfällen. Bland sådana tillfällen må nämnas att Anna Josephina Hafstrom och jag firade vårt bröllop i kyrkan den 27 november 1900, och Förbundets årsmöte i juni 1902, då jag blev ordinerad till predikant i samma kyrka, så där är ju för mig ett heligt rum och jag är glad att en del av den gamla kyrkan står kvar i det förskönade templet.

Må nu Gud få välsigna församlingen i Galesburg i fortsättningen med många själars frälsning och Guds barns uppbyggelse önskar en som älskar missionsförsamlingen i Galesburg.

Broderligen,

A. W. Carlson.

Fader, jag vill, att der jag är, skola ock de vara med mig, som
du mig gifvit hafver, att de skola se min härlighet, den du mig gif-
vit hafver, ty du hafver älskat mig förr än verlden var skapad.
Joh. 17: 24.

SLUTORD.

MED blicken tillbaka på de femtio flydda åren ha vi stor orsak att säga med psalmisten: "Lova Herren, min själ, och förgät icke, vad gott han har gjort dig." Och åter: "Icke åt oss, Herre, icke åt oss, utan åt ditt namn giv äran för din nåds och för din sannings skull."

Varje församling har sina brister, ja, till och med de apostoliska församlingarna voro ofullkomliga. Dock voro de likväl till outsäglig välsignelse. Den välsignelse denna församling fått vara till för svenskarna i Galesburg och omnejd kan icke i ord uttryckas. Först på uppståndelsens stora dag skall det varda till fullo känt, då alla de, som blivit frälsta under dessa svunna femtio åren, skola stå förhärligade i den triumferande skaran inför Lammets tron i himmelen.

Må så Herren, som hittills hjälpt sin församling i Galesburg, Ill., i det kommande hjälpa henne, så att de troende må bevaras till evinnerligt liv och ännu flera vinnas åt Herren Jesus, Guds namn till ära. Ja, på hans barmhärtighet och löften få alla svaga förlita sig. Ty Gud ledsagar med sin nåd det folk, som han har förlossat, och förer dem med sin kraft till sin helighets boning (2 Mos. 15: 13). Men honom, som förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi bedja eller tänka, efter den kraft, som är verksam i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla släkten igenom och i evigheternas evighet. Amen. (Ef. 3: 20, 21).

"Han är uppstånden."

"Deras änglar se alltid min Faders ansikte."

